

НЕПІДКУПНІ ДРУЗІ 3

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

АЛЬПАКА
З ФЕТРУ 6

РУБИНЫ ИЛИ МУДРОСТЬ? 8

ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9

ПОШУКИ СКАРБІВ 10

Небо заволокли темні хмари.
Не вщухав холодний дощ. Жучок
сидів під кушем глodu біля хворого
коника-стрибунця. Він кутав коника
в торішнє листя, щоб той зігрівся. А
ще, як міг, звеселяв хворого. Жучок
кумедно хапався за голову, тріпотів
червоними в чорну цятку крильця-
ми, падав на спину ніжками-дри-
гульками догори. Коник зацікавлено
позирав на жучка й сміявся...

І незабаром він видужав. Скинув
із себе торішнє листя, високо під-
стрибнув і засорчав жучкові:

– Ти турботливий, веселий. Ти –
наше сонечко!

Почувши слово «сонечко», жучок
глянув угору. Проте на небі лише
клубочилися сердиті, кошлаті хмари.
Жучок подумав: «Коник сказав «со-
нечко». Але ж сонця зараз немає...
Полечу-но я до метеликів. Он як
вони, бідолашні, тремтять під лопу-
хом. Бояться замочити крильця».

– Не журіться! – гукнув жучок,
залазячи до метеликів під лопух. –
Дощ скоро мине. А щоб вам було
веселіше, я заспіваю пісеньку.

І жучок бадьоро виспівував, аж
поки з-за хмар не визирнуло сонце
й сипнуло на землю теплі промінці.

– Ти добрий. Ти – наше лагідне со-
нечко! – сказали жучкові метелики
й радісно затріпотіли крильцями.

Зніяковів жучок, ще більше по-
червонів від того, що його так
хвалять, і полетів собі далі. Під висо-
ким крилатим дубом він побачив
сивого павука. Павучок спустився
на землю по довгій срібній павутин-
ці. Павутинка під дощем намокла, і
тепер павучок не міг повернутися
додому.

– Я допоможу! – вигукнув жучок
і підсадив старенького павучка до
його затишної шпаринки-хатинки.

– Ти ввічливий і уважний, допо-
магаєш старшим. Ти – наше любе
сонечко!

– Чому це всі називають мене
сонечком? – здивовано запитав
жучок, знову ніяковіючи.

– А тому, – сказав сивий павучок, –
що справжнє сонце зігріває всіх
своїм теплом, а ти – турботою, своїм
добрим і щирим серцем.

Это чудо из чудес –
Иисус Христос воскрес!
И земля, и небеса
Славят Божьи чудеса!

Пойте, птички, на рассвете,
Пойте радостно все, дети,
Пойте, поле, речка, лес, –
Иисус Христос воскрес!

«Жив-жив-жив!» – поет синичка,
Воробышка вторит ей:
«Жив-жив-жив! Моя сестричка,
Жив Спаситель всех людей!»

Ольга Бокова

22 квітня - День Землі

БЕРЕГИТЕ ПРИРОДУ

Паша и Дима – друзья. Живут в одном доме, учатся в одной школе. Как-то, гуляя во дворе, Паша предложил Диме:

– Давай в рыцарей играть, устроим сейчас сражение.
– Чем же мы сражаться будем? – спросил Дима. – У нас даже мечей нет.
– Это не проблема, – заявил Паша.

Он подошел к дереву, которое росло во дворе, и стал ломать ветку. Ветка не ломалась сразу, и Паше пришлось приложить все силы, чтобы ее сломать.

– Вот и оружие, не хуже мечей, – сказал Паша. – Будет чем сражаться.

Дима тоже последовал его примеру: вскоре и в его руках была ветка.

Вооружившись ветками, мальчики стали играть. Они размахивали ими, как мечами, воображая себя рыцарями. За этим занятием застал мальчиков Папин папа, возвращаясь с работы домой.

– Как битва? Кто победил? – поинтересовался он и тут же спросил: – А чем это вы сражаетесь?

– Да это мы веток себе наломали, – ответил Паша.

– Как вы думаете, ребята, – спросил папа, – если человек сломает палец, больно будет?

– Конечно, больно, – ответил Дима.

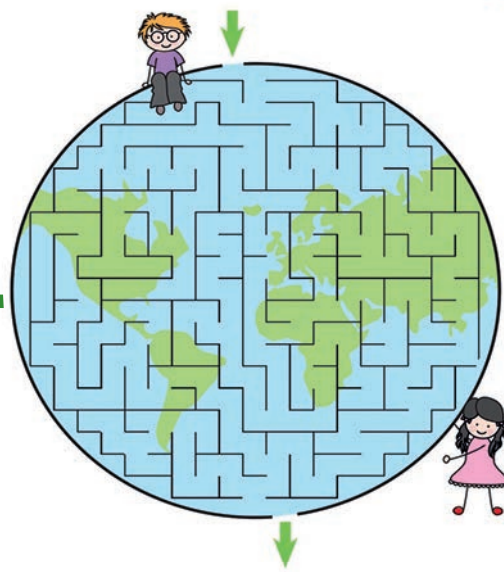
– Вот и дереву больно. Один сломал ветку, потом второй, третий...

– Папа, извини, мы все поняли, – сказал Паша. – Но что же нам делать?

– Есть у меня идея, как все исправить, – ответил папа.

В выходные папа с Пашей поехали на рынок и купили там два саженца. Дима ждал их возвращения во дворе. Вооружившись на этот раз лопатами и лейкой, мальчики посадили саженцы во дворе, а затем ухаживали за ними. С тех пор они не сломали ни одной ветки и другим ребятам не давали этого делать.

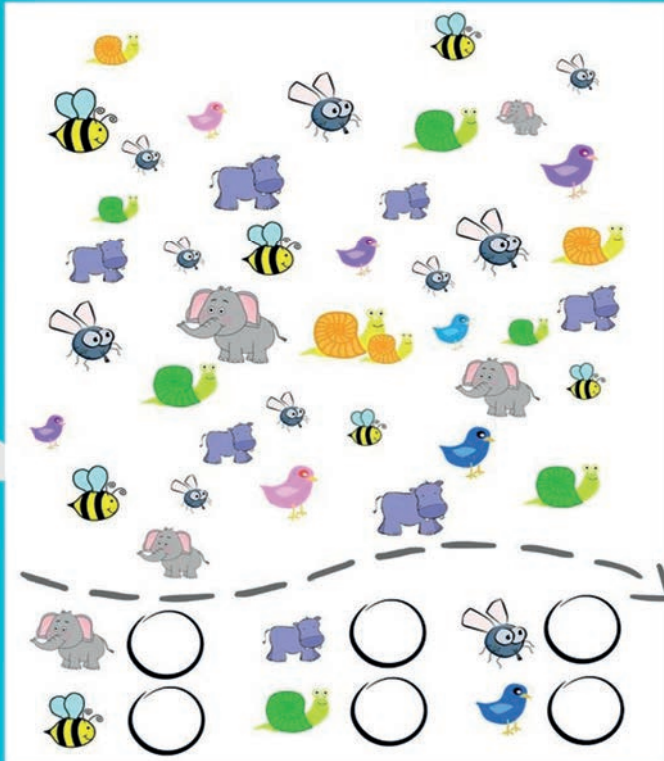
Подойди лабиринт.

РЕБУСЫ

ПОЛІЧИ.

День Землі

22 квітня – Усесвітній День Землі, свято єднання народів планети в справі захисту довкілля і збереження тих багатств і природних ресурсів, якими наділила нас природа.

Уперше День Землі був відзначений 1970 року, і відтоді його святкують щороку 22 квітня. Це свято чистої води, землі й повітря, яке має на меті об'єднати людей планети для захисту природного середовища, привернути увагу

до екологічних проблем нашої планети. Цей день – нагадування про екологічні катастрофи, день, коли кожна людина має змогу замислитися над тим, що вона може зробити для розв'язання екологічних проблем.

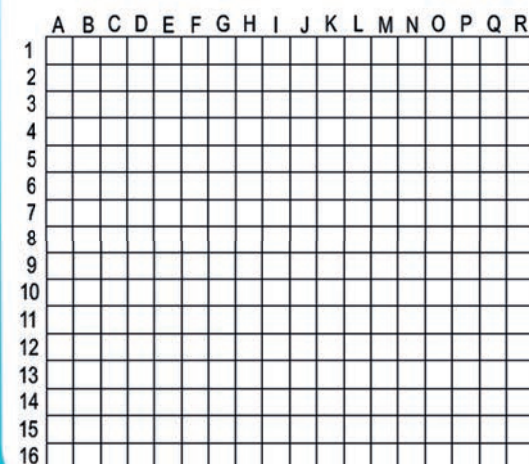
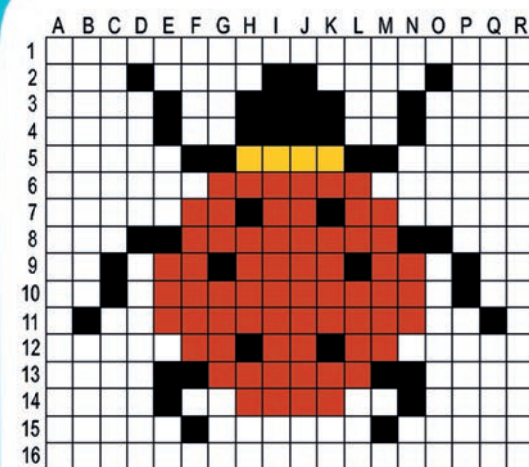
Цікавою є історія походження цього свята. Вона пов'язана з ім'ям Джона Мортон – адміністратора штату Небраска на півночі американського континенту. Наприкінці XIX століття, переїхавши до цього штату, він звернув увагу на факт, що поодинокі дерева пустельної території штату вирубували для будівництва житлових будинків та їх опалення.

Джон Мортон запропонував проведення дня, присвяченого благоустрою, із заохоченням призами тих, хто посадить найбільше дерев.

Лише за один день було висаджено понад 1 млн дерев! Відтоді в штаті Небраска 22 квітня було проголошено офіційним святом – Днем дерева.

Успіх першої акції, що відбулася 22 квітня 1970 року в США, надихнув організаторів на проведення «Тижня Землі» як щорічних заходів із благоустрою територій. Ініціатива була підтримана населенням і набула популярності.

Нині в День Землі проводять безліч екологічних і миротворчих заходів та акцій по всьому світу. Відбуваються конференції про природу, екологічні виставки, прибирання територій, озеленення вулиць. У містах зупиняють рух автотранспорту на жвавих вулицях, зменшуючи викиди токсичних речовин у повітря. У результаті своєї життєдіяльності людина завдає значної шкоди нашій планеті, що може призвести до її руйнування. Це свято є приводом ще раз замислитися про те, що нас оточує.

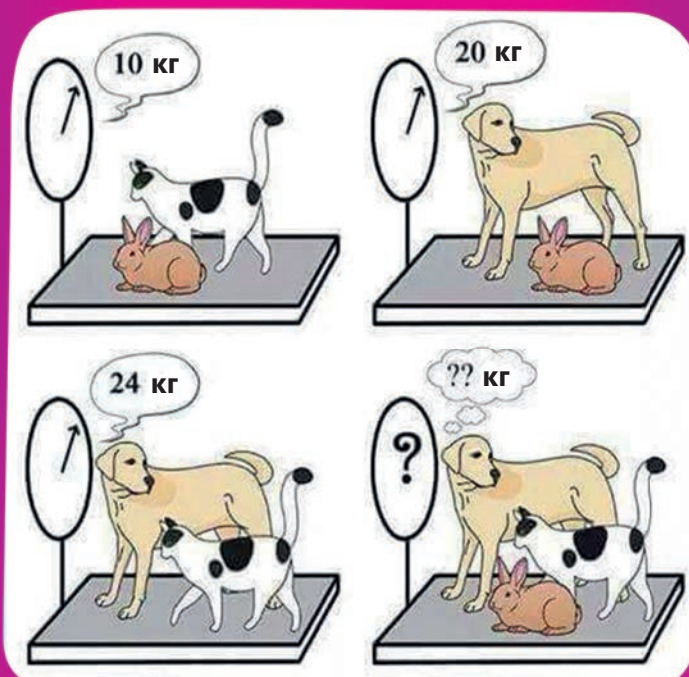
Відтвори малюнок за зразком.

Яка правильна відповідь?

$$\begin{aligned} \text{Риба} \times \text{Риба} &= 1 \\ \text{Риба} - \text{Риба} &= 0 \\ \text{Риба} + \text{Риба} &= 2 \\ \text{Риба} : \text{Риба} &= ? \end{aligned}$$

ЛОГІКА

РЕБУСЫ

В річці плаває багато риб.
У кожній є сестричка-близняшка,
і тільки одна риба осталась без пари.
Найди її.

Однокласники Вікі вважали, що їй поталанило в житті. Батьки дівчинки були заможними й завжди давали доньці чималу суму кишенькових грошей. І Віка знайшла доволі цікавий спосіб їх використання.

— Світланко, — звернулася вона якось до однокласниці, — ходімо зі мною до крамниці. У мене достатньо грошей, купимо собі найкраще морозиво.

— Та якось незручно, — відповіла Світланка.

— Не вигадуй! Допоможеш мені контролювати математику написати й не будеш винна.

Наступного разу Віка звернулася з пропозицією до іншої дівчинки.

— Марино, ходімо зі мною ввечері в кафе, посидимо. За мій рахунок. Тільки попроси тебе: на ці вихідні, будь ласка, приходь до мене, бо батьки відїжджають і залишають мене бавити молодшу сестричку. Допоможеш, і нам веселіше буде.

Навіть хлопців Віці вдавалося підкупляти:

— Денисе, тримай "Снікерс"! У тебе тепер сила зросте вдвічі. Ось, спробуй, понеси мою сумку.

Здавалося, що життя Віки було безтурботним. Проте так було не завжди. Одного разу Віка захворіла.

Лікар призначив постільний режим лікування аж на два тижні. Через кілька днів Віка засувувала. Не радували її ані подарунки, ані екзотичні фрукти, якими обдаровували її батьки.

— Мамо! — у розпачі сказала Віка. — Чому, коли Оленка хворіла, до неї постійно приходили однокласники, сиділи з нею, щось приносили, а тут хоча б хтось просто прийшов...

— В Оленки друзі справжні, не підкупні, — раптом відповіла мама.

— То я даремно стільки на них грошей витратила?! — щиро здивувалася дівчинка.

— Ну, вони ж відпрацьовували тобі, а справжніх друзів грошима не купиш! — зазначила мама.

— Ех... Коли приходить біда, одразу стає зрозуміло, чи є в тебе справжні друзі. У мене їх немає... — безнадійно зітхнула Віка.

— Але вони можуть у тебе бути, як і в Оленки. Просто не хизуйся своїми грошима, якщо хочеш комусь допомогти, роби це, не че-

каючи нічого натомість. І головне — вчися сама дружити.

— А як це? — поцікавилася донька.

— Ну, хоча б прослідкуй за Оленкою, як вона це робить.

Батьки Віки допомогли знайти вирішення цієї проблеми в Біблії, де записані слова мудрого царя Соломона: "Хто хоче мати друзів, той сам має бути дружелюбним" (Прип. 18:24). Отже, Віка вирішила будь-що стати дружелюбною й мати вірних друзів. Чудовий приклад для кожного з нас.

Оксана Борсукова

ФАРБА, ЯКА СВІТИТЬСЯ (ЛЮМІНЕСЦЕНТНА ФАРБА)

Тобі знадобляться:

- люмінофор;
- лак;
- розчинник;
- посудина;
- допомога батьків.

Придбати люмінофор ти можеш у будівельному магазині або замовити в Інтернеті. Він не дешевий, але його треба зовсім трохи: 100 г речовини здатні розфарбувати 8 м² поверхні. Ціна, як правило, залежить від обраного кольору. Світлі пігменти (бежеві, салаткові) значно дешевші, а яскравіші (сині, зелені) — дорожчі. Важливо! Лак слід підбирати під ту поверхню, яку будеш розфарбовувати.

Хід роботи

Налий лак у посудину. Додай порошок люмінофора відповідно до пропорції 70 % лаку на 30 % фарбувального пігменту. Не забудь додати розчинник — не більше 1 %. Малу ретельно перемішай. За необхідності додай барвник для надання необхідного відтінку. Готово!

ЮНІЙ ДОСЛІДНИК

ВЕСЕЛКОВІ ТЮЛЬПАНИ

Тобі знадобляться:

- склянки;
- харчові барвники;
- білі тюльпани.

Дослід

Налий у склянки води й додай барвники. Тюльпани розташуй у склянках з водою різних кольорів. Залиш на кілька годин. Спостерігай, як рослини «п'ють» воду, яка потрапляє в пелюстки й забарвлює їх. Краса!

Щодня людство засмічує планету, викидаючи безліч непотребу та сміття. Незабаром Земля опиниться на межі екологічної катастрофи. Необхідно терміново щось робити, щоб уникнути лиха. Поміркуй: що можеш зробити ти, аби твоє місто чи село стало чистішим? Усе просто: розпочни із сортування сміття. Сортуючи сміття за матеріалом, ми даємо змогу використати повторно деревину, папір, скло, пластик, метал.

УРЯТУЙМО ПЛАНЕТУ!

1 ЗАВДАННЯ

Розсортуй сміття у відповідні контейнери.

Період розкладу відходів

	- 3-4 тижні		- 10-12 років
	- 1 місяць		- 50 років
	- 1,5 місяці		- 50-80 років
	- 2 місяці		- 200-500 років
	- 6 місяців		- 450 років

200-1000 років

4 ЗАВДАННЯ

Прочитай речення й пронумеруй малюнки.

ЯКЩО ТИ ХОЧЕШ ЗБЕРЕГТИ ДОВКІЛЛЯ, НЕОБХІДНО...

- Вимикати світло, коли не користуєшся ним.
- Застосовувати фільтри на фабриках і заводах.
- Не використовувати вугілля для опалення будинку.
- Користуватися парфумами з екологічно чистої сировини.
- Не зловживати їздою автомобілем.
- Не виливати фабричні відходи у водойми.
- Не проводити експерименти над тваринами.
- Любити всіх тварин.
- Використовувати екологічно чисті мийні засоби.
- Використовувати папір у розумній кількості, не марнувати його.
- Саджати більше дерев і доглядати за ними.
- Не вирубувати дерева.
- Вимикати електроприлади з розетки після використання.
- Використовувати сонячну енергію.
- Не виливати хімікати в умивальник.
- Закривати водопровідний кран.
- Не полювати на тварин.
- Частіше користуватися громадським транспортом.
- Їздити електроавтомобілем.
- Не смітити.

Здай батарейку – урятуй їжака! Чув таку фразу? Виявляється, батарейка, викинута з побутовими відходами, потрапляє на звалище й розкладається просто неба. Після того як оболонка батарейки зруйнується, у землю потрапить велика кількість шкідливих речовин, здатних отруїти:

- 400 л води;
- 20 м² землі;
- 3 дерева та сотні рослин.

А в лісовій зоні це територія проживання двох кротів, одного їжака та кількох тисяч дощових хробаків! Така маленька батарейка, а може заподіяти стільки лиха! Отож слід здавати батарейки на переробку або утилізацію (в Україні їх приймають у магазинах Watsons, Епіцентр і АТБ).

3 ЗАВДАННЯ

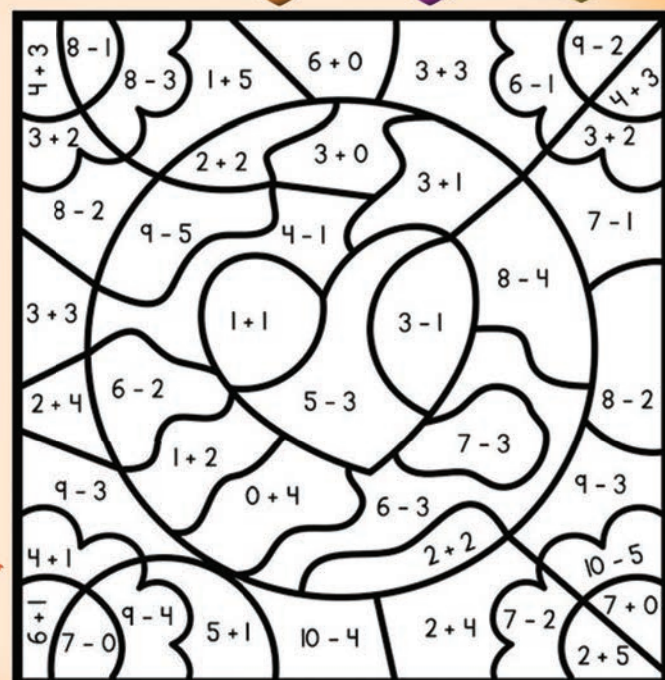
Допоможи їжачку дістатися рідної домівки.

5 ЗАВДАННЯ

Розв'яжи приклади й розфарбуй малюнок.

Якщо кожна людина намагатиметься зробити чистішими свій двір, вулицю, місто – усі люди дихатимуть свіжим повітрям, питимуть чисту воду й милуватимуться красою Землі.

Карин Коут

– Не ворочайся. Не мешай другим спать, – проворчал одуванчик.
– Да, еще очень рано, – подал голос ландыш, также спавший под землей.
– Нет, мне пора. Я чувствую приближение весны, – заявил подснежник.
– Наверное, еще холодно и снег лежит. Ты можешь погибнуть, – предупредила его фиалка.
– Ничего, не замерзну, – уверенно ответил он.
– Не понимаю, зачем тебе так торопиться, зачем рисковать? – недоумевала фиалка.
– Я обещаю весне, что непременно встречу ее, – объяснил подснежник.
– Ах, вот в чем дело... – протянула фиалка. – Теперь понятно. Да, от своего обещания не уйти, как от своей тени, – вздохнула она. – Но неизвестно, заметит ли тебя весна.
– Ты хочешь сказать, что я слишком маленький? – подснежник подтянулся, чтобы казаться немного больше. – Даже если она не обратит на меня внимания, я должен встретить ее.
И цветок продолжал расти, упорно пробиваясь сквозь твердую землю. Но вот не стало над ним преграды, и он выглянул наружу.
– Как там наверху? – спросила снизу фиалка.
– Прохладно, – сообщил ей подснежник.
– Наверное, ты поспешил. Что же теперь будет с тобой, если весна придет не скоро?
– Но я ведь уловил ее аромат, значит, мне не придется долго ждать.
– Только не расцветай, пока не потеплеет, – упрашивала фиалка.
– Нет-нет, – решительно возразил подснежник. – Мне хочется встретить весну с открытыми глазами, – и он, выпрямившись, приоткрыл голубой глаз, будто уже потеплело.

Весна, еще не совсем проснувшись, не знала, вступать ли ей в свои права или пока повременить. Зима уговаривала ее задержаться, предложив условие: если весна не увидит, что природа уже готова пробудиться, то помедлит со своим приходом и разрешит зиме потешить себя напоследок морозами и метелями.
Внимательно присмотрелась весна к тому, что происходило вокруг. Все дремало в глубоком сне. Но снег уже потемнел и кое-где начал сходить. А из одной такой проталины выглянул голубой цветочек.
– Ты встречаешь меня! – обрадовалась весна.
– Ну как? – хитро прищурившись, спросила ее зима. – Уступишь мне? Все спит и даже не думает просыпаться. Не так ли?
– А вот и нет, – радостно улыбнулась весна. – Меня встречает подснежник.
– Подумаешь, какое-то ничтожество! – презрительно пробурчала зима.
– Не смей так говорить, – возмутилась весна. – Нельзя считать ничтожным того, кто способен на великое.
– Ха-ха-ха! – злобно рассмеялась зима. – Крохотный подснежник – и великое.
– Да, великое, – повторила весна. – Знаешь ли, как трудно бывает сдержать свое слово? Иногда это все равно что совершить подвиг. Но я тоже не изменю своему обещанию. Ни за что теперь, зима, не уступлю тебе!
И она начала действовать.
– Где вы, мои помощники?! – воскликнула весна. – Эй, солнце, теплый ветер, ручьи! Разбудите-ка все цветы от зимнего сна!
Вскоре серая, невзрачная лужайка превратилась в яркий цветочный ковер.
– Спасибо тебе, – благодарили подснежник, одуванчик, ландыш, фиалка и другие цветы. – Если бы не ты, мы бы еще долго спали и не знали, как хорошо на земле.

УЧИМСЯ РИСОВАТЬ ПОДСНЕЖНИК.

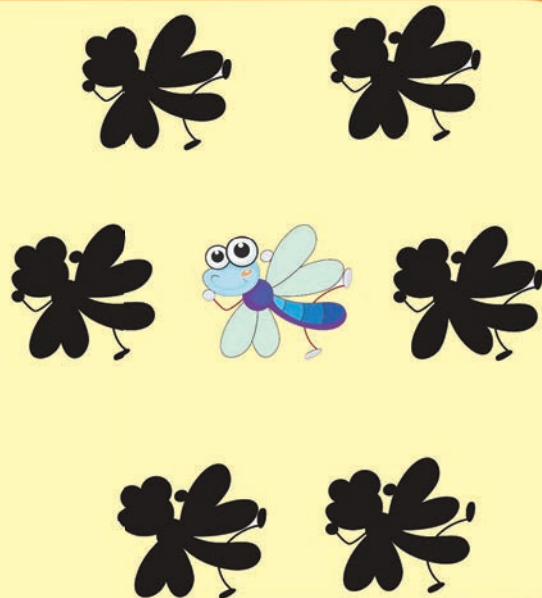

ПРОВЕДИ ЇЖАЧКА КРІЗЬ
КОНВАЛІЇ ДО ЯБЛУКА, НЕ
ВИХОДЯЧИ ЗА МЕЖІ ДОРІЖКИ.

РОЗФАРБУЙ ЗА ЦИФРАМИ.

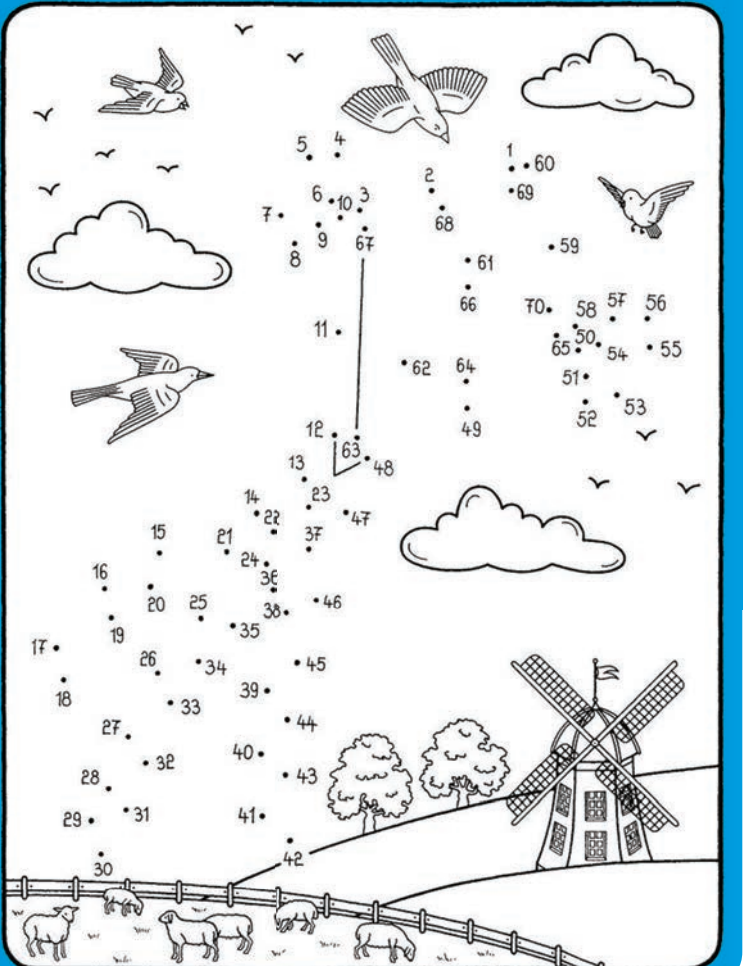

ЗНАЙДИ
ВІДПОВІДНУ ТІНЬ.

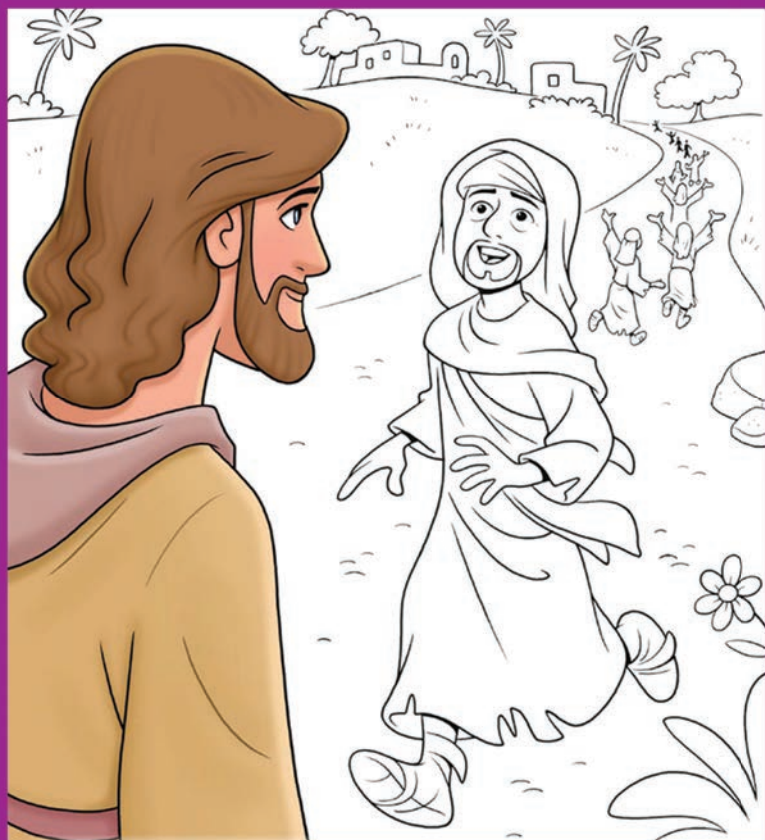

Василько освоював нову комп'ютерну гру. Він так захопився, долаючи рівні, що забув про все на світі.
– Васильку, ти зовсім втратив лік часу, – зазирнула в кімнату онука бабуся. – Уже пізно, лягай спати.
– Добре, бабуся, уже лягаю, – відповів хлопчик. Проте варто було бабусі зачинити двері, як Василько знову занурився в гру.
Наступного ранку бабуся не могла добудитися онука.
– Васильку, прокидайся, у тебе ж зранку важлива справа. Учора ти попросив розбудити тебе раніше.
– Бабусю, ну яка ще важлива справа? Дай поспати, – позіхаючи, промовив Василько й відвернувся до стінки.
Виспавшись, хлопчик прокинувся лише ближче до обіду. Він почувався недобре, боліла голова. Бабуся покликala його до столу. Снідаючи, а точніше, обідаючи, Василько запитав:
– Бабусю, а що ти мені зранку казала? Я нічого не пам'ятаю.
– Я тобі про твою важливу справу нагадувала.

Василько ледь не підстрибнув на стільці. Він згадав про ту саму важливу справу.
– Ми ж зі Славком та його татом на риболовлю збиралися!
Хлопчик схопив вудочку й побіг до Славка додому. Двері відчинила мама Славка.
– Привіт, Васильку! А Славко з татом ще зрання поїхали. Вони чекали тебе, чекали, а ти так і не прийшов. Засмучений Василько повернувся додому.
– Бабусю, Славко з татом поїхали й навіть мене не почекали...
– Онучку, ти думаєш, вони тебе до обіду мали чекати? Якби ти вчора вчасно ліг спати, то не проспав би риболовлі. Бог відділив для сну нічний час, щоб ми висипалися й почувалися зранку бадьорими. Ти, Васильку, більшу частину ночі провів за грою, і твій організм повноцінно не відпочив.
– Так, бабуся, ти маєш рацію. Сьогодні ляжу спати вчасно. Бо раптом ще якусь важливу справу просплю.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

«БЛАГОДАРЮ ТЕБЯ, ИИСУС»

Однажды Иисус со Своими учениками шел по дороге. Он направлялся в небольшое селение, чтобы рассказывать людям о Боге.

— Посмотрите, что это за группа людей идет по дороге к нам навстречу? — воскликнул один из учеников Иисуса.

— Наверное, нас встречают, — ответил другой ученик. — Только почему-то у них очень грустные лица.

И действительно вид у приближающихся людей был очень печальный. Они устало шли по пыльной дороге. Их ноги были до крови разбиты острыми камнями, которые валялись в этой местности повсюду. Их губы от жажды пересохли. Одежда на них была старой и порванной. Но самое грустное было то, что никто не спешил помочь этим людям. Завидев их, прохожие старались побыстрее убежать прочь. Как ты думаешь, почему?

Эти люди болели страшной болезнью, которая называлась проказа. Тело прокаженного покрывалось незаживающими страшными ранами. Со временем проказа покрывала все тело, так что даже внешний вид больного очень изменялся. Он становился таким некрасивым, что на человека никто не хотел смотреть. Болезнь была заразной, поэтому прокаженных выгоняли не только из домов, но и из селений. Они жили вдаль от людей, где-нибудь в поле или в горах, и к ним никогда никто не приходил.

Путь, который преодолели прокаженные, был нелегким. Солнце обжигало их кожу. Ветер бросал горячий песок прямо в раны. Когда прокаженные проходили мимо селений, люди бросали в них камни. Но прокаженные не сдавались и шли дальше.

— Иисус накормил огромную толпу людей двумя рыбками и несколькими хлебами, — говорил один из них. — Он спас людей от голода.

— Я слышал, что Иисус исцеляет болезни и избавляет от страданий, — продолжал другой.

— А вы знали, что Он вернул к жизни мертвую девочку?! — воскликнул третий. — Говорят, что Он Сын Божий.

— Сын Божий? — прокаженные переглянулись. — Если это так, тогда Он может исцелить нас от страшной болезни.

Наконец они увидели Иисуса. Они остановились недалеко от Него, не смея подойти ближе, и начали громко кричать: «Иисус Наставник! Помилуй нас!»

Иисус взглянул на этих людей и сказал им: «Идите, покажитесь священникам». Раньше для того, чтобы подтвердить, что ты здоров, нужно было показаться священнику. Священник осматривал тело человека и, если на нем не было никаких ран, объявлял его здоровым.

Прокаженные переглянулись и двинулись в путь. Но уже по дороге они стали замечать, что одна рана затянулась, другая... «Этого не может быть! Это чудо!» Они стали смотреть друг на друга и не могли нарадоваться! Все десять прокаженных исцелились!

Среди десяти прокаженных был один самарянин. Когда он понял, что это Бог исцелил их, то замедлил шаг, остановился... и пошел в противоположную сторону — обратно к Иисусу! По дороге он громко прославлял Господа. Люди, шедшие ему навстречу, не знали, что произошло с этим человеком. Они просто видели, что он счастлив!

И вот он наконец догнал Иисуса и упал прямо к Его ногам. Он ничего не мог говорить, кроме слов благодарности Богу, Который исцеляет больных. Иисус наклонился к самарянину и спросил: «Не десять ли очистились? Где же девять?»

Самарянин с горечью подумал о тех людях, которые заменили ему семью. Вместе с ними он так долго ходил и переживал все тяготы, подстерегавшие людей, которых нигде не хотели принимать. Иногда даже приходилось делить одну горбушку хлеба на всех. Они не вернулись... Они пошли своей дорогой, вероятно, настолько счастливые оттого, что исцелились, что совершенно забыли о Том, Кто даровал им здоровье.

Иисус, конечно, знал, что сейчас переживал самарянин, и видел его искреннюю благодарность за исцеление. Он поднял его с колен и сказал:

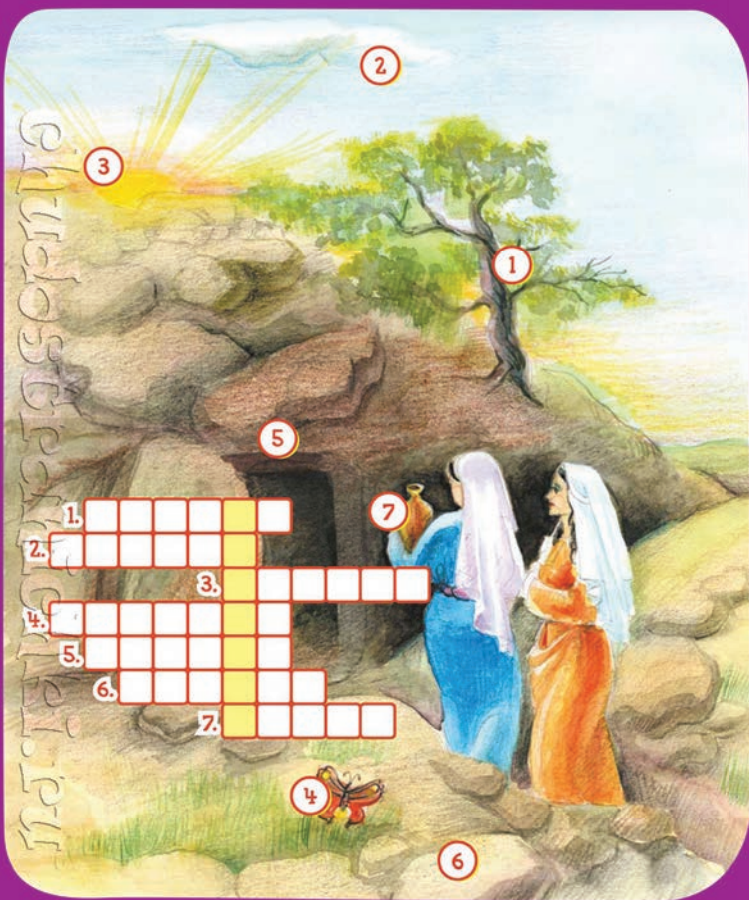
— Встань, иди. Вера твоя спасла тебя!

Многие девочки и мальчики, когда им делают добро, не забывают, подобно самарянину, сказать слова благодарности. Но, к сожалению, немало и таких, которые, подобно тем девяти исцеленным, даже и не подумают сказать "спасибо". Давайте никогда не будем огорчать Иисуса своей неблагодарностью за все то доброе, что Он постоянно делает для нас. И я думаю, что и ваша мама была бы рада почаще слышать короткое слово "спасибо" за все, что она делает для вас каждый день.

ЗНАЙДИ 14 ВІДМІННОСТЕЙ.

НАЙДИ НА РИСУНКЕ СЛОВА, ЗАГАДАННЫЕ В КРОССВОРДЕ, И ВПИШИ ИХ В СООТВЕТСТВУЮЩИЕ КЛЕТЧКИ. РАЗГАДАВ КРОССВОРД, ТЫ УЗНАЕШЬ, ЧТО ПРОИЗОШЛО С ИИСУСОМ.

НАСІННЯ

(притча)

Великий король хотів вибрати спадкоємця з трьох синів. Усі вони були близнюки, розумні й хоробрі, і вибрати було нелегко. Він порадився з мудрецем, котрий підказав йому ідею.

Король покликав усіх трьох синів, дав кожному мішечок із квітковим насінням і сказав:

— Я вирушаю в далеку подорож. Хто найкраще збереже моє насіння, той і стане спадкоємцем трону.

Перший син, не вагаючись, поклав насіння в металеву скриню.

Другий подумав: якщо покласти насіння в скриню, то воно загине. Він пішов до крамниці й вирішив купити таке саме, коли повернеться батько.

А третій син пішов у сад і розсипав насіння всюди, де було вільне місце.

Через три роки повернувся батько.

Перший син дістав зі скрині мертве закисле насіння. Батько сказав: «То не моє насіння. Моє могло розквітнути, а це не розцвіте ніколи».

Другий син побіг до крамниці, купив насіння й віддав батькові, але батько сказав: «Це не моє насіння, я висівав рідкісний сорт...»

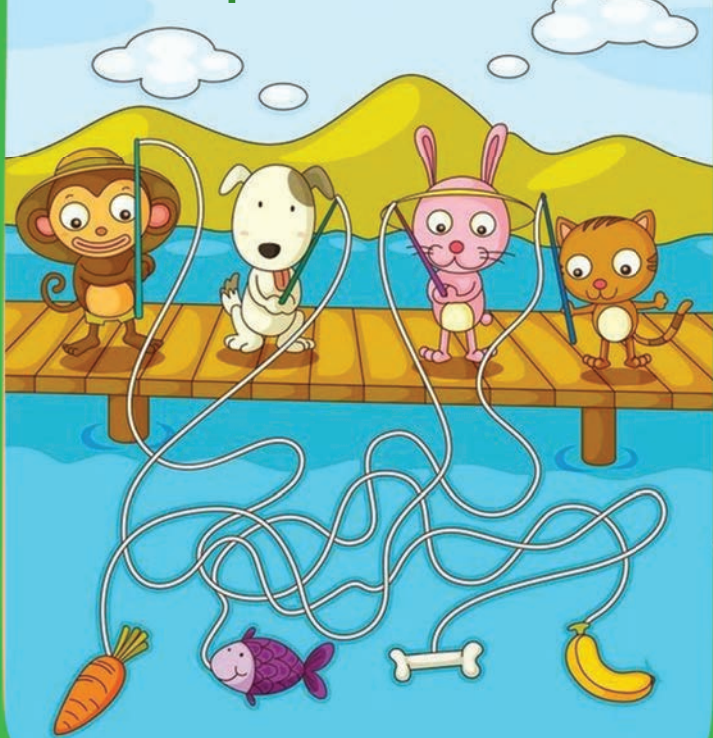
Третій син повів батька в сад, де росли тисячі квітів, і сказав: «Ось те насіння, яке ти мені дав. Скоро воно дозріє, я зберу його й віддам тобі».

«Ти мій спадкоємець», — оголосив король.

Любов подібна до квітів. Якщо вона розцвіла в тобі, то треба її віддавати. Що більше ти її віддаєш, то рясніше вона квітне.

ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ПАРУ
КОЖНІЙ ЧАШЦІ.

Хто що впіймав?

Продовжи логічний ланцюжок.

Рубины или мудрость?

Рубин – один из четырех самых дорогих драгоценных камней наряду с бриллиантом, сапфиром и изумрудом. Не считая алмаза, это самый твердый камень. Он гладкий и блестящий, красного цвета благодаря содержащимся в нем железу и хрому. Наиболее ценными считаются рубины интенсивного красного цвета, называемого «голубиная кровь».

Блеск – одно из отличительных свойств рубина, он блестит, потому что отражает свет. Кроме того, рубин прочнее бриллианта, так как переносит резкие изменения в окружающей среде, в том числе высокие температуры, не повреждаясь.

Самые первые лазеры были сделаны из рубинов. Эти камни настолько тверды, что используются в механизме некоторых часов. Очень маленький рубин устанавливают как опору для оси, вокруг которой движется стрелка, потому что рубин не стирается от постоянного их вращения.

Некий вор однажды украл рубин из дворца. В поисках преступника опросили всех слуг, но безрезультатно. Тогда царь устроил особый пир для всех, кто работал во дворце. По его окончании было объявлено, что все приглашенные ели отравленную еду и что противоядие было спрятано в украденном рубине. Никто не мог выйти из зала, пока вор не признается. Всех охватил ужас. Через несколько минут, рыдая от страха и отчаяния, вор вышел вперед и вернул драгоценный камень. Тут же объявили, что рассказ о яде был обманом, и преступника увели в тюрьму.

Если Бог не дает тебе мудрости, то и рубины не спасут от совершения больших ошибок. Только мудрость Божья сможет подсказать тебе лучшие решения и позволит добиться в жизни настоящего успеха. Поэтому проси Бога о мудрости, она дороже, чем драгоценные камни.

Жаклин Телло Айяла

Салат
«Рубін»

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- соєва ковбаса – 200 г
- буряк – 2 шт.
- курячі яйця – 4 шт.
- картопля – 4 шт.
- зерна 0,5 граната
- соєвий майонез, сіль
- допомога батьків.

1 Відвари буряк і картоплю. Остуди. Очисти овочі від шкірки й натри на терці.

2 Яйця звари й очисти. Натри на терці.

3 Соєву ковбасу наріж кубиками.

4 Відріж половинку граната й відділи зерна від шкірки та плівки.

5 Викладаємо салат шарами:
• терта картопля + сіль + майонез;
• буряк + майонез;
• соєва ковбаса + майонез;
• яйця + майонез;
• зерна граната.

Смачного!

Веселый English

MONEY ДЕНЬГИ

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай и выучи новые слова.

a wallet
[вóлэт] –
бумажник,
кошелек

cash [кэш] –
наличные
деньги

debt [дэт] –
долг

a banknote
[бэ́нкнóут] –
банкнота

a piggy bank
[пигги бэ́нк] –
копилка

a coin
[кóин] –
монета

a credit card
[крéдит
ка:д] –
кредитная
карта

salary
[сэ́лэри] –
зарплата

price
[прайс] –
цена

TASK 2

Do the crossword.
Реши кроссворд.

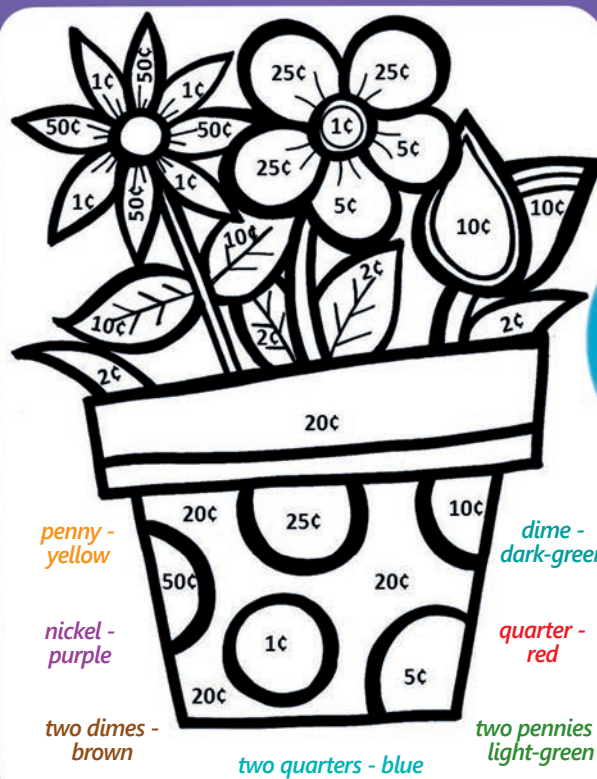
TASK 3

Figure out how much change each customer will get back.
Выясни, сколько сдачи получит каждый покупатель.

Sally has: 	Her drink costs: \$.85 	What will her change be? _____
Jane has: 	Her ice cream costs: \$1.30 	What will her change be? _____
Tom has: 	His football costs: \$3.60 	What will his change be? _____
Phil has: 	His baseball costs: \$2.45 	What will his change be? _____
Jen has: 	Her snack costs: \$1.15 	What will her change be? _____

TASK 4

Use the code below to color the picture.
Раскрась картинку, используя словарь.

СЛОВАРИК:

- penny – 1 цент
- nickel – 5 центов
- dime – 10 центов
- quarter – 25 центов
- two dimes – 20 центов
- two quarters – 50 центов
- two pennies – 2 цента

TASK 5

Read money idioms and use them in sentences.
Прочитай фразеологизмы о деньгах и составь предложения, используя их.

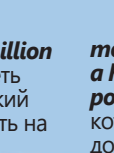
to work for peanuts – работать за гроши (дословно: работать за арахис)

as poor as a church mouse – очень бедный (дословно: бедный, как церковная мышь)

look like a million dollars – иметь фантастический вид (выглядеть на миллион)

to tighten one's belt – затянуть потуже пояс (ограничивать себя в чем-то, тратить меньше денег)

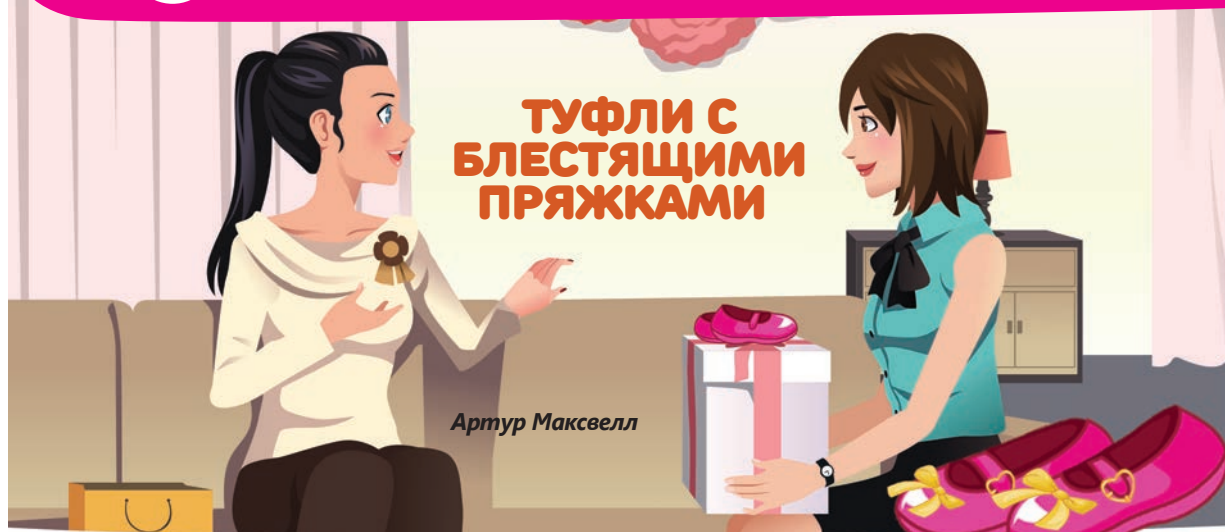

money burns a hole in one's pocket – деньги, которые не лежат по-долгу (дословно: деньги жгут карман)

be born with a silver spoon in the mouth – родиться в богатой семье (дословно: родиться с серебряной ложкой во рту)

1. Студентка Энн работала за гроши.
2. Мой учитель не может купить себе машину, он очень беден.
3. Бен родился в очень богатой семье и никогда не работал.
4. На школьном выпускном моя сестра имела просто потрясающий вид.
5. Когда папа потерял работу, семье пришлось затянуть потуже пояс.
6. Макс получил зарплату, и ему уже не терпелось потратить деньги.

Артур Максвелл

Дети, игравшие во дворе, давно уже звали маленькую Лену, но она все сидела на ящике в коридоре их коммунальной квартиры. Дело в том, что ее единственные туфли протерлись настолько, что в подошве появилась дырка, и Лена подворачивала стельку так, чтобы хоть немного ее прикрыть. Во дворе разбросано много мелких камней, а когда бегаешь, то не смотришь под ноги, и Лена уже несколько раз сильно уколола ступню...

Мысли девочки невольно перешли на то, что хорошо бы побегать и поиграть не на пыльном дворе, а в парке или на лужайках в центре города, где фонтаны и где всегда много ребятшек. И тут же вспомнилось, как в последний раз пренебрежительно смотрели на нее эти дети. У всех были хорошие игрушки, они катались на велосипедах, а главное – все они были красиво одеты. А у одной девочки на ногах были такие замечательные туфли с блестящими пряжками!

– Мамочка, – спросила она у матери, которая несла на кухню сумку с картошкой, – у меня когда-нибудь будут новые туфли?

– Девочка моя, – мать остановилась, нахмурясь, – я сама мечтаю

об этом, но ты же знаешь...

– Знаю, знаю! Но ведь папа, когда уезжал на Север, говорил, что обязательно заработает много денег...

– Ну да, а теперь вот и не пишет, и ничего не известно. И у нас на работе сокращения. Хорошо, что есть богатые семьи, которые нанимают для уборки квартир женщин вроде меня. А то, говорят, скоро откроется специальное бюро услуг... Остается только на Бога надеяться.

– А Бог все может, да? – встрепетнулась Лена.

– На то он и Бог, дорогая моя. Вот только люди далеко не всегда заслуживают Божьей помощи...

– А если помолиться? Давай, мамочка, помолимся! Ну, пожалуйста!

Мать отложила картошку и, возвратившись в комнату, стала на колени рядом с дочкой.

– Господь Иисус, – прошептала мать, – Ты видишь и бедность нашу, и наше смирение... Пошли же девочке нашей новые туфли, а то она скоро совсем босая останется...

– А с пряжками можно? – спросила Лена.

– Как тебе не стыдно? Нельзя же перебивать во время молитвы!

– А вдруг Он о пряжках забудет?

Молитва получилась сбивчивой и немного странной, но горячей и искренней и, как полагалось, закончилась словом: "Аминь". Мать, почистив картошку и сварив ее, заторопилась на работу – убирать чужую квартиру.

Полчаса спустя она была уже на месте – в доме богатой семьи. Мать Лены несколько удивилась, увидев хозяйку расстроенной. Обычно та пребывала в самом радужном настроении. Она поинтересовалась, что случилось.

– Вы ведь знаете, милая, я стараюсь делать для своей дочери все, чтобы порадовать ее, а она капризничает все больше и больше. Купила ей прекрасные туфли, а она отказывается их носить! Взгляните, какая прелесть!

– И с пряжками! – невольно воскликнула мать Лены. – Красивые...

– О! У вас ведь тоже дочка...

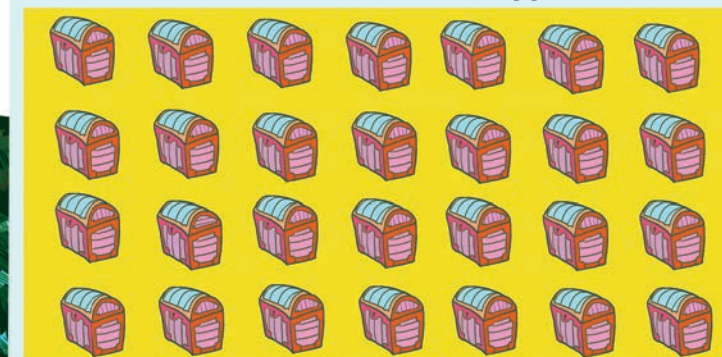
Какой размер она носит? Именно такой? Вот и возьмите их, пожалуйста! Нет-нет, никакой платы не надо, я вам и так благодарна за ваше старание!

"Господи! – подумала мать Лены, предвкушая радость видеть удивленное и счастливое лицо дочери. – Чудны дела Твои и бесконечна милость! Хвала Тебе сердечная!"

Якого фрагмента бракує на малюнку?

Пірати заховали скарб у скрині, не схожій на інші. Знайди її.

НАЙДИ ОТЛИЧІЯ.

Хелен Робінсон

На горищі в будинку своєї тітки Джордж знайшов стару матроську скриню. Один чоловік попросив тітку зберегти її, але минуло багато років, а власник скрині так і не прийшов за нею. Зазирнувши всередину, Джордж знайшов там зуб кита, кілька морських мушель і лист з Англії, написаний 1830 року.

«Оце так! – вигукнув Джордж, розгорнувши його. – О, це ж мапа річки Кеннебек, і одне місце на ній відмічене зірочкою. Це схоже на карту скарбів». Він прочитав неабало написані під зірочкою слова: «Стань на одній смузі з пагорбом на півночі 1/2 і потім на 12 морських сажнів на північний схід неподалік від великих дерев, під каменем». Після ретельного дослідження

мапи хлопець вирішив уважно оглянути берег ріки. Разом із другом вони сіли в маленький човен і поплили вгору проти течії, поки не побачили величезний валун. Вони вийшли на берег і пішли за вказівками в листі.

«Мапа стверджує, що ми повинні побачити великі дерева», – сказав Джордж, дивлячись на єдине дерево перед ними.

«Дивись-но! – вигукнув його друг. – Там великий пеня. Я думаю, ми на правильному шляху».

Потім двоє мисливців за скарбами почали шукати великий камінь, проте ніяк не могли його знайти. Можливо, з плином часу він зник під землею. Вони взяли палицю й почали оглядати ґрунт

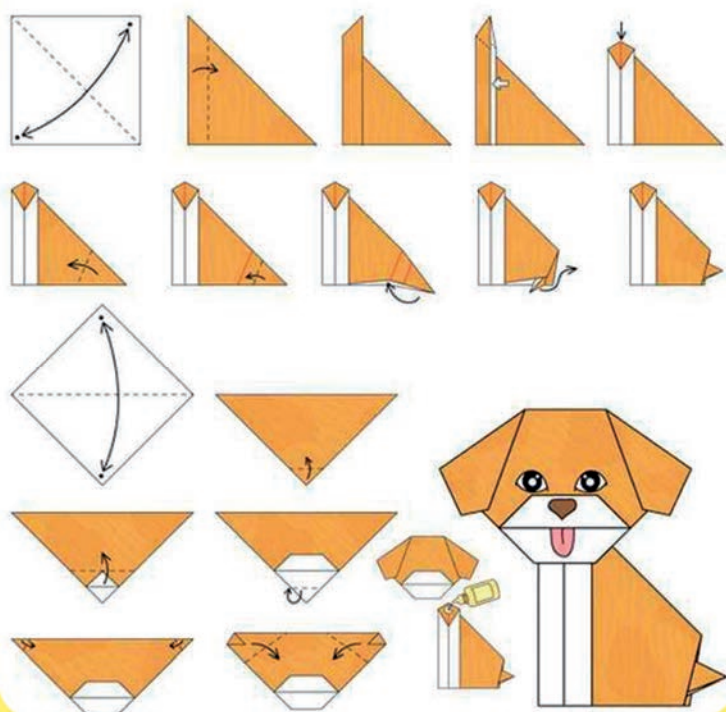
через кожні кілька кроків.

«Здається, я щось зачепив!» – вигукнув Джордж.

Згодом вони відрили великий плаский камінь. Під ним був менший камінь, під яким хлопці знайшли маленьку діжку. Вона була наповнена золотими монетами, перлами й алмазами. Їхня вартість становила тисячі й тисячі доларів!

Чи готовий ти вирушити на полювання за скарбами? Найкращий скарб, який ти зможеш знайти, – це близькі взаємини з Богом. Щоб спрямовувати нас, Господь дав нам дві карти – Біблію й природу. Він сказав: «І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем» (Єрем. 29:13). То чому б не почати шукати Його просто зараз?

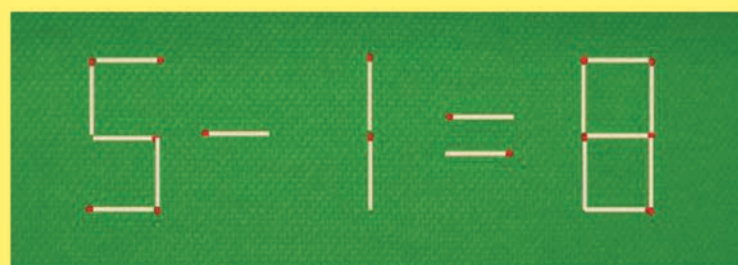
ОРИГАМІ.

СКІЛЬКИ ТВАРИН НА МАЛЮНКУ?

ПЕРЕЛОЖИ 1 СПИЧКУ ТАК, ЧТОБЫ РАВЕНСТВО СТАЛО ВЕРНЫМ.

У Кости начались весенние капризы. На улице было уже совсем тепло, повсюду слышалось птичье пение. Костя залюбовался природой. Вдруг он услышал скрип тормозов. Шофер, ругаясь, выскочил из автомобиля и, выхватив из-под колес щенка, швырнул его в сторону и уехал. Мальчик быстро подбежал к животному. Щенок жалобно заскулил. Костя взял его на руки и прижал к груди: «Не бойся, я заберу тебя к себе. У нас тебе будет хорошо!»

Домашний котенок напоил малыша молоком, сделал ему постельку и уложил спать. Он решил ни за что на свете с ним не разлучаться. Когда вернулись родители, Костя и Тузик обедали.

— Это что тут за приятель объявился? — спросил, улыбаясь, отец.

А мама сразу подхватила щенка на руки и тоже, кажется, им залюбовалась.

— Сын, твой Тузик — породистый щенок. Как же он мог очутиться на улице?

— Может, заблудился? Где ты его нашел?

Родители согласились оставить собачку, если Костя узнает у соседей, не потерял ли кто щенка. К счастью, все соседи отрицательно качали головой. Так Тузик остался жить в этой приветливой христианской семье и был очень счастлив.

Однажды Костя с Тузиком отправился в магазин. Мальчик был не в настроении — последний день каникул. Навстречу из-за угла выехала инвалидная коляска. В ней сидела девочка. Ее сопровождала худощавая старушка. Вдруг девочка закричала:

— Бабушка, смотри, вон наш Топочка, вон у того мальчика! Я же знала, что он найдется!

— Где, Олечка? Да, похоже, что он! Мальчик, где ты взял эту собачку? Это наш Топочка!

Костя стоял ошеломленный, а девочка и старушка стали рассказывать, как он потерялся неделю назад, как Оля плакала, а бабушка его искала и как они теперь рады. Но тут Костя не выдержал и закричал им в ответ: «Никакой это не Топик, это мой Тузик!» Он прижал щенка к груди и побежал прочь. Долго еще в его ушах звучал плач этой девочки. Но вот все стихло. Костя сел на скамейку и зашептал: «Не бойся, Тузик. Я тебя никому не отдам!»

Домой Костя возвращался окольными путями. На вопрос мамы, где он так долго был, Костя ответил, что была большая очередь, но молока ему не досталось. Про встречу возле магазина Костя умолчал. Одно он теперь знал твердо: ему нельзя ходить в магазин, надо изменить дорогу в школу и нельзя выходить с Тузиком со двора.

Вскоре папа с мамой заметили в сыне странности. Как только его посылали в магазин, у него сразу начинал болеть живот или голова. В школу он ходил по самому неудобному маршруту, Тузика

не выпускал со двора, а если кто стучал в их дверь, он вздрагивал и вместе со щенком убегал в свою комнату. Однажды папа сказал: «Сынок, что-то ты мне не нравишься в последнее время. Что с тобой происходит?» Мальчик заглянул в заботливые отцовские глаза, потом посмотрел на Тузика и едва сдержал слезы. Папа терпеливо ждал, пока сын все взвешивал, и наконец услышал всю эту историю. Костя в слезах просил у него прощения, целовал Тузика и ждал наказания.

— Ты и так уже довольно наказан, не мной — Господом, — ответил папа. — У Него проси прощения, а потом подумаем, как быть дальше.

Еще никогда в жизни Костя так не молился. Впервые в жизни он почувствовал себя настоящим грешником и искал у Иисуса прощения. Отец стоял рядом и благодарил Господа за сына, за такой важный урок в его жизни.

— Папа, как же я теперь найду эту девочку? — спросил Костя.

— Да, дорогой, ее обязательно надо найти. Она и так очень несчастна. Видимо, эта девочка — инвалид. Она не может бегать, как ты. Наверное, ей вообще живется очень одиноко. Для нее пропажа щенка была настоящей бедой. А тут еще ты! Как ей после этого верить людям? Ты должен найти ее, сын, попросить за все прощения и вернуть Тузика.

На другой день после школы Костя покормил Тузика и, помолвившись, отправился с ним на поиски девочки. Возле магазина толпились люди. Здесь ему быстро подсказали, как найти хозяев Тузика. Вот уже и дом с распускающейся сиренью в палисаднике. Мальчик нажал на кнопку звонка возле калитки. Ему навстречу вышла уже знакомая худощавая старушка.

— А, вот вы и пришли к нам, добро пожаловать! — улыбнулась она.

Костя вошел во двор, а оттуда в просторную комнату дома. Возле окна он увидел девочку в инвалидной коляске. В ее руках лежала голубая толстая книга. Ее Костя сразу узнал, это была детская Библия. Девочка улыбнулась Косте, а он протянул ей в ответ щенка.

— Прости меня, девочка! Возьми его, он твой.

— Садись, — пригласила его старушка. — Как тебя зовут?

— Костя.

— А я — Оля, — представилась девочка. — Мы тебя с бабушкой давно простили, не волнуйся! Иисус учит, чтобы мы не обижались.

Костя тяжело задышал. Как стыдно

ему было сейчас, ведь он тоже христианин, но как он поступил! А девочка продолжала:

— Знаешь, я сначала плакала, но потом стала молиться о тебе. Очень рада, что ты пришел.

Бабушка пригласила детей к столу. Когда пили чай, Оля рассказывала о том, как она пришла погостить к бабушке. Вдруг девочка протянула Косте детскую Библию:

— Хочешь почитать? Очень интересная книга, здесь все о Боге.

— Спасибо, Оля, у меня есть такая. Понимаешь, я тоже верующий.

Олины глаза округлились. Она не ожидала услышать такой ответ.

— Прости меня еще раз! Я очень переживал о случившемся, но, понимаешь, я так полюбил Тузика, что не успел даже тогда сообщить, как быть. Ладно, мне пора идти. На, забирай песика. Спасибо тебе за все! Я пойду.

— Нет, нет, подожди! У меня для тебя есть сюрприз. — Оля отъехала на коляске от стола, открыла дверь в другую комнату и позвала: — Топя, Топя, иди сюда!

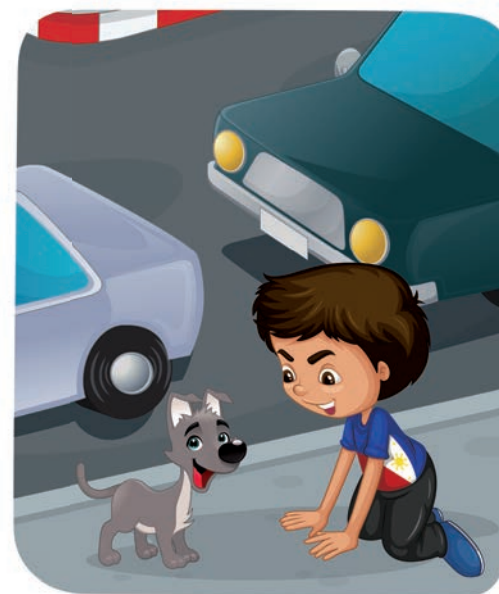
Из комнаты вперевалочку выкатился кучерявый черный комочек.

— Вот мой Топочка, Костя! Мне его вместо Тузика подарили. Они братья. Смешные, не правда ли? Интересно, наши песики подружатся?

— Вот это да! Спасибо тебе! Давай и мы будем дружить! Завтра с Тузиком к вам придем, можно? — Конечно, можно! Я буду тебя очень ждать.

Быстрее ветра возвращался домой Костя со своим питомцем на руках. Весь вечер он рассказывал родителям о новых друзьях, о смешном братце Тузика и был очень счастлив. А перед сном Костя молился: «Господь, Ты многому научил меня. Теперь я знаю, как важно быть настоящим христианином. Сегодня Ты подарил мне не только Тузика, но и нового друга — Олю. Спасибо Тебе. Аминь».

Елена Чепилка

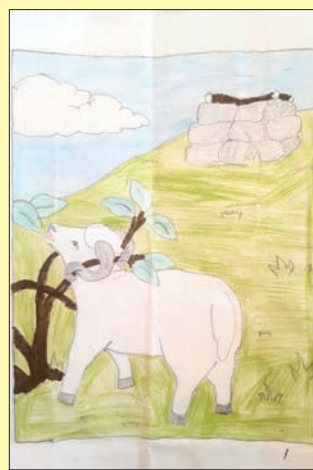
Софія Шаповал

Настя Гордієнко

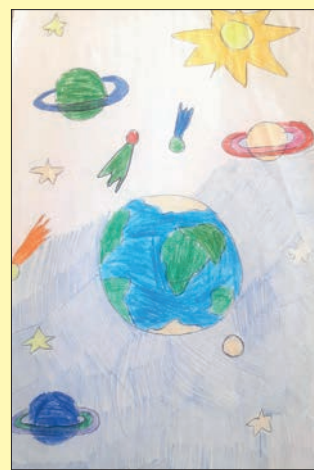
Ліза Бойко

Кароліна Гушевата

Вероніка Дусь

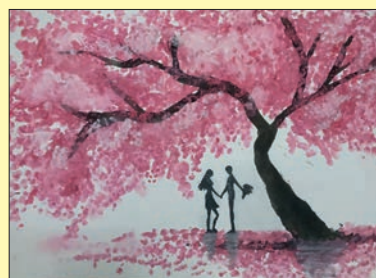
Богдан Козачков

Артем Суханюк

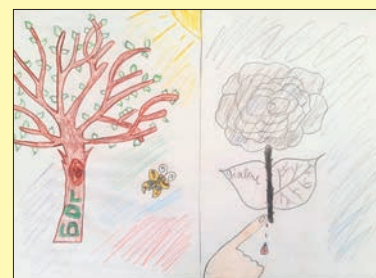
Віка Кот

Ксюша Заломська

Ліда Колош

Ліда Кот

Люда Козачкова й Еріка Колош

Надя Кот

Настя (7 років)

Роман Дусь

Полліанна Колош

В этой книге собраны не просто интересные истории; это реальные опыты из жизни обычных людей, которые получили ответы на свои молитвы.

Взывать к Богу можно и со дна колодца, и повиснув над пропастью. Просить у Бога можно обо всем: великих чудесах и маленьких незаметных делах. Важно лишь одно: искренняя и крепкая вера. Господь всегда слышит нас и отвечает на молитвы. Поэтому "не заботьтесь ни о чем, но всегда в молитве и прошении с благодарением открывайте свои желания перед Богом" (Флп. 4:6).

Для детей от 10 лет и всех любителей интересных опытов и историй.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Стас Куртєєв

Кароліна Волосянко

Єва Козлова

Еріка Колош

Олександра Кушнір

Валерія Чупіна

МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо,
ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному
боці кожного малюнка).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.